

Sygn. akt I KZ 58/22

POSTANOWIENIE

Dnia 5 października 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Ryszard Witkowski

w sprawie **B. K.** skazanego wyrokiem Sądu Okręgowego we Wrocławiu po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 5 października 2022 r. zażalenia wniesionego przez obrońcę skazanego B. K. na zarządzenie Przewodniczącego IV Wydziału Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 20 lipca 2022 r., odmawiającego przyjęcia kasacji obrońcy, wobec oparcia jej na innych powodach niż wskazane w art. 523 § 1 k.p.k., na podstawie art. 530 § 3 k.p.k.

postanowił:

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem Przewodniczący IV Wydziału Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 20 lipca 2022 r. na podstawie art. 530 § 2 k.p.k. odmówił przyjęcia kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego B. K. od wyroku tego Sądu z dnia 31 marca 2022 r., sygn. IV Ka 71/22 stwierdzając, że nie spełnia ona warunku przewidzianego w art. 523 § 1 k.p.k., gdyż oparta została na zarzucie obrazy art. 53 k.k. polegającej na wymierzeniu skazanemu rażąco niewspółmiernej kary w stosunku do ewentualnego stopnia społecznej szkodliwości czynu i stopnia winy.

Obrońca skazanego wniósł od powyższego zarządzenia zażalenie, zarzucając rażące naruszenie powyższych przepisów i wnosząc jego o uchylenie.

Zdaniem skarżącego, wbrew twierdzeniom Przewodniczącego Wydziału, kasacja nie została wniesiona wyłącznie z powołaniem się na zarzut rażącego naruszenia prawa materialnego polegającego na rażącej niewspółmierności kary, lecz „[...] w związku z rażącym naruszeniem prawa w zakresie orzeczenia kary pozbawienia wolności,

a także w szczególności w zakresie orzeczenia środka karnego dożywotniego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Na wstępie przypomnieć należy, że kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, o bardzo rygorystycznych uwarunkowaniach formalnych co do rodzaju i konstrukcji zarzutów kasacyjnych (postanowienie Sądu Najwyższego z 24 listopada 2021 r., sygn. II KK 422/21). Postępowanie kasacyjne nie jest z pewnością postępowaniem, które ma ponawiać kontrolę odwoławczą. W postępowaniu kasacyjnym Sąd Najwyższy bada czy sąd odwoławczy (w realiach niniejszej sprawy Sąd Okręgowy we Wrocławiu), w sposób rażący naruszył wskazane przez autora kasacji przepisy.

W powyższym kontekście stwierdzić należy, iż zażalenie nie jest zasadne. Wprawdzie rzeczywiście w kasacji zarzucono nierzetelną kontrolę odwoławczą polegającą na nienależytym, naruszającym art. 457 § 3 k.p.k., rozpoznaniu zarzutów apelacyjnych. To ma uzasadnić, zdaniem autora kasacji, ich powtórzenie w nadzwyczajnym środku odwoławczym. Nadmienić wypada, iż apelacja zakresowo dotyczyła zaskarżenia orzeczenia o karze – wymierzenia rażąco niewspółmiernie surowej kary pozbawienia wolności oraz środka karnego, przy jednoczesnym zakwestionowaniu ustaleń faktycznych, błędy, w zakresie których doprowadziły do wymierzenia kwestionowanych kar „zgodnie z dyrektywami ich wymiaru”.

Na wstępie stwierdzić należy, iż nie tylko zarzuty apelacyjne zostały powtórzone w kasacji, ale także wspierająca je argumentacja. Analiza kasacji prowadzi do wniosku, iż rzeczywiście zawiera ona zarzut niewspółmierności kary, który stanowi kopię uprzednio rozpoznanego przez Sąd II instancji. Powtórzenie zarzutu naruszenia art. 53 k.k. i jednoczesne domaganie się weryfikacji ustaleń faktycznych (abstrahując od prawidłowości tak sformułowanego zarzutu

kasacyjnego) wskazuje, iż intencją skarżącego jest poddanie zaskarżonego orzeczenia zwykłej kontroli instancyjnej, co na etapie postępowania kasacyjnego jest niedopuszczalne. W tym aspekcie nie można pominąć i tej okoliczności, iż zarzut rażącej niewspółmierności kary jest w postępowaniu kasacyjnym niedopuszczalny (art. 523 § 1 zd. drugie k.p.k.). Prowadzi do konkluzji, iż zarzut naruszenia art. 457§ 3 k.p.k. ma charakter pozorny, kamuflujący rzeczywistą intencję skarżącego.

W tym stanie rzeczy konstatacja zawarta w uzasadnieniu zaskarżonego zarządzenia, że kasacja oparta na zarzucie obrazy art. 53 k.k. polegającej na wymierzeniu skazanemu rażąco niewspółmiernej kary w stosunku do ewentualnego stopnia społecznej szkodliwości czynu i stopnia winy, nie czyni zadość ustawowym rygorom określonym w art. 519 k.p.k. i art. 523 § 1 k.p.k., jest w pełni uzasadniona. Stwierdzenie braku prawidłowo określonej podstawy kasacyjnej obligowało sąd odwoławczy, po myśli art. 530 § 2 k.p.k., do odmowy przyjęcia kasacji.

Niezależnie od powyższego przypomnieć należy, iż do profesjonalnej strony wnoszącej kasację jest adresowany ustawowy nakaz sformułowania zarzutu rażącego naruszenia prawa w sposób maksymalnie precyzyjny, a więc poprzez wskazanie konkretnego przepisu prawa materialnego bądź procesowego, do którego naruszenia doszło w postępowaniu przed sądem odwoławczym. Organ procesowy dokonujący kontroli wymogów formalnych skargi nie może w tym wypadku korzystać z reguły ustanowionej w art. 118 § 1 k.p.k., albowiem oznaczałoby to zastępowanie podmiotu wnoszącego kasację w jego obowiązkach.

Kierując się zatem powyższymi względami, orzeczono jak w dyspozytywnej części postanowienia.

[as]